

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 8. maja.

—r.— V zadnjem svojem članku izrazili smo mnenje, da bode jezikovno vprašanje pred sodnijami le tedaj popolno rešeno, če se bode sprejelo načelo, da so tik slovenskih vlog dovoljene tudi slovenske obravnave, dovoljeni tudi slovenski zapisniki. Da se bodo na podlagi sedanjega ukaza odbijali slovenski zapisniki, o tem ne dvomimo, ker poznamo naše sodnike. In ko se je pri jednej ljubljanskej sodnji povprašalo, če bodo odsle dovoljeni tudi slovenski zapisniki pri obravnavah, odgovorilo se je, da se najnovejši ministrov ukaz ozira samo na „vloge“ in ne tudi na zapisnike. Pri tej sodnji bodo slovenski zapisniki tudi v prihodnje še zabranjeni, in vsak upor ostati mora brezuspešen, ker justičnega ministra ukaz glede zapisnikov ničesar ne zapoveduje.

Gospod minister, ki je storil prvi korak, moral se bode tudi k drugemu odločiti! Stvar se uže po logičnej poti dokazati da! Gotovo velja načelo, da je slovenski jezik, če je za vloge sposoben, sposoben tudi za zapisnike. Pri prepirnem postopanju obravnavajo se ustno, to je v zapisnikih, manj važne zadeve. Bolj važne zadeve obravnavajo se pri sodnih dvorih pismeno; računské stvari, ki so najvažnejše, najbolj zapletene in najtežavnejše, obravnavajo se brez vsake izjeme pred vsako sodnijo pismeno. Kakor so sedaj ukazi, zgodi se lahko, da se bode računška tožba, ali pa vsaka tožba, ki se razpravlja pred sodnim dvorom in katera se suče okrog tisočakov, smela do inrotuliranja obravnavati v slovenskem jeziku, mej tem ko pred okrajno sodnijo v pravdi zavoljo 60 ali 70 gld. niti jeden protokolček ne bode smel spi-

san biti v slovenskem jeziku! Z ozirom na to abnormnost moramo izreči, da se je vpeljalo nenaravno načelo, po katerem je slovenščina v važnih in težavnih pravnih sposobna za sodnijsko rabo, pri lahkkih in priprostih zadevah pa nesposobna za ravno isto rabo! Pri nevažnih stvareh bode slovenščina pro-uzročevala nuliteto, pri važnih pa se ravno ista slovenščina ne bode smela preganjati! Take razmere ne bodo ostajale pri prostemu ljudstvu nepoznane, in njega pravni pojmi zmedli se bodo še bolj, ako se bode prigodilo, da se bode zavoljo slovenskega jezika izgubila pravda o 60 gld., mej tem ko se bode slovenska pravda o tisočih pred sodnim dvorom pravilno rešila!

Praksa bode samo pri malenkostih drakonična, pri važnostih pa mehka! Pri jednej sodnji bode dovoljeno, kar se bode pri drugej srdito preganjalo; pri jednej sodnji bode grozna krivica, pri drugej pa ravno isto čista pravica! In kako bodo izgledale sodnijske odločbe. Če bode nadsodnja v kakej sumarnej pravdi zavohala slovensk zapisnik, bode takoj anulirala vso obravnavo, ter to utemeljevala, da je za zapisnike od izdaja občnega sodnega reda kot izključljivo v deželi navadni sodnijski jezik veljal samo nemški jezik. Prigodilo se bode, da se bode v jednej in istej pravdi slovenščina zaznamenovala kot v deželi navadni sodnijski jezik, na drugej strani pa zopet kot v deželi nerabljeni sodnijski jezik. Stvar je sama ob sebi komična, ali za nas Slovence ima preresen pomen. Ustno se obravnava največ pravd, ustno je postopanje pri okrajnih sodnijah, kjer je interesirana masa naroda! Dokler tedaj svoboda slovenskega uradovanja pri okrajnih

sodnijah vpeljana nij, trditi ne moremo, da smo si priborili odločilen uspeh!

Gospod minister potolažil nas je s tem, da imamo od razsvitljene prakse mnogo pričakovati. Ali mi izrečemo takoj, da od razsvitljene prakse naših sodišč ničesar ne pričakujemo; česar minister odločno zaukazal ne bode, to se tudi izpolnovalo ne bode! Zategadelj zahtevamo, da se v korist redu pri sodnijah, v korist jednoličnej praksi, v korist resnosti sodnijskih odločb, in v korist pravice izda suplement k zadnjemu ukazu, s katerim naj bi se sodnijam odločno naložilo, da imajo pripuščati slovenska obravnavanja in slovenske zapisnike. Prej ko se izda nova ta določba, bolje bode. Ker sicer je več kot gotovo, da bode naših sodišč praksa zopet pričela poganjati pisane svoje cvetove, da bode ta praksa po istej poti hotela rešiti nemške zapisnike, po kateri skušala je dosedaj ohraniti nemške vloge. Potem smo pa ravno tam, kjer smo bili tedaj, ko je izšel znani kamniški odlok!

Dublinska umora.

O krvavem zločinu, ki se je vršil preteklo nedeljo v Dublinu, poizvedele so se do sedaj naslednje podrobnosti:

Proti 8. uri zvečer našla sta dva moža, ki sta se vozila na trikolesnih vozech (tricycles) trupli Cavendisha in Bourkeja na glavnej cesti „Phoenix-parka“ blizu 500 korakov od podkraljeve palače in tisoč karakov od Phoenix-spomenika, tedaj v jako obiskovanem oddelku parka. Trupli ležali sta v krvi in imeli sta grozne rane. Cavendisha prsi in pluća so večkrat prebodena. Bourke bil je mnogokrat preboden in prerezan, vrat mu je odrezan skoro popolnem. Rane na rokah, pod in nad komolci svedo-

LISTEK.

Domači pogovori.

IV.

Čestiti moj kolega pod črto g. Prostoslav Kretanov, ki je potujoč križem domovine te dni pregledaval po zagrebških ulicah židovske firme s hrvatskimi krstnimi imeni in nam je pomagal štibro plačevati ter polniti globoke mavhe zagrebških gostilničarjev, pritožil se je nedavno in je rekel (ščebet), da je Turgenjev nihilist Neždanov nekoliko kriv, da njegove črtice tako počasi prihajajo v svet.

Nesrečni ta Neždanov! Ko bi se le ubil in ustrelil uže skoro! Če se ne bo ustrelil hitro, ampak če bo še „ščebet“ in „ščebet“ s svojo Marijano, bomo se ga s časom naveličali tako, da nam ne bo povšeči noben roman več, niti „Morituri“ niti kateri drugi, akoprav se z druge strani čuje, da se ščebetalski „Nov“ naročnikom po deželi zelo dopada, ter da vedno pišejo uredništvu, naj ga vsak dan tiska!

Znabiti nijsem zadosti objektivni, ampak zamolčati ne morem, da se mi zdi precej nesrečna ideja, naročevati za naš mali listič tako obširnih

romanov kakor sta „Nov“ in pa „Morituri“, mestu da se je preskrbelo manjših spisov ali jednodnevni mušic, ki se ne bi vlačili pol leta po listu, in ktere bero tudi taki, ki ne dobé vsak dan lista v roke.

Nihilistov se nij bati, če so res taki, kakor nam jih Turgenjev prikazuje v Novu, nego tisto nesrečno vekovečno „ščebetanje“ je pač nevarno za dober vkus našega čitajočega občinstva, ker se po mojem mnenji ne dá čisto nič izraziti s tako neokretno besedo, kakor je „ščebetanje“, a v Novu „ščebeče“ Neždanov, „ščebeče“ Marijana, „ščebeče“ vse, kar leze in gré.

Pri tem se bojim, da ne postanemo večji Rusi nego li Slovenci, in vsled tega, ker ruskega ne razumemo, da ne bi na ljubljanskem magistratu še na dalje trpeti morali nemškega uradovanja, kakor ga moramo trpeti še sem ter tja pri narodnej trgovinskej zbornici, in če trpimo to, se še pritoževati ne bi smeli, ako nam bodo sodnije, oziraje se na ukaz ministra pravosodja od 18. aprila 1882 št. 20513 (številka 13 pomeni srečo) rešavale v nemščini naše in naših narodnih advokatov podneske.

Trdo nam se bo še godilo, dokler si ne priborimo in ne utrdimo z lastnimi močmi in jekleno vztrajnostjo narodni obstanek, in to bomo dosegli le

tedaj, če bomo vsi, kolikor nas je, brez vsakega obzira, vselej in povsod terjali popolno pravico za narodnost našo, pa se ne bomo dali odvracati od tega ni ljubavjo ni koristoljubjem niti drugim kojim premislekom.

Do zdaj smo dosegli samo toliko, da nam ne bodo smeli ven metati pri sodnijah slovenskih podneskov, drugo je vprašanje, kako bodo od slej govorile sodnije z nami.

Težko bo kateri uradnik, ki našega jezika ne umeje, sebe krivil, ampak rekel bo rajši, da naš jezik nij še zadosti razvit in uglajen, da mu manjka juridičnih tehničnih izrazov in še več takih besed bo ščebetel ta ali oni nemškutarček in sklicavali se bodo na besede dr. Richarda Foreggerja, ki je tudi rekel v dunajskem državnem zboru, da nij prikladen naš jezik za sodnije.

Ko se je leta 1860. začelo na Hrvatskem preobračati in je ves narod silno zahteval naroden jezik v uradni je, je zahtevalo dunajsko ministerstvo od vseh oblastnih na Hrvatskem izvestja o tem, dali in pod katerimi uveti bi se mogel hrvatski jezik uvesti mestu nemškega. Oblastnije so vse izvestile svoja mnenja in večina je rekla, da je kaj takega čisto nemogoče, da jezik hrvatski nij za službeno rabo, da se v šole ne more uvesti, ker nij hrvat-

žijo, da je bil boj z morilci grozen. Napad moral je biti nepričakovan in boj le kratek, kajti večer bil je krasen, park poln ljudi in na prostoru, ki se razprostira mej popriščem grozodejstva in podkraljevo palačo, sedelo in šetalo je veliko ljudi. Nek deček, ki je iskal ptičja gnezda, pripovedoval je, da je v daljavi katic 200 korakov videl boriti se nekoliko ljudi, da se pa, ker je mislil, da se pretepavajo navadni pijanci, nij brigal dalje za to prasko. Videl je, da sta pala dva moža na tla, in da je potem več drugih poskakalo na voz in se skokoma odpeljalo na nasprotno stran od Dublina. Polcija preiskovala je takoj vse kote parka, a našla nij nobenega morilca. Do polnoči nijso zasačili nikogar. Obe trupli ležita v bolnici. Cavendishova leva roka razdrobljena je popolnem; pri Bourkeji čutil je zdravnik v prvem hipu še žilo biti. Dragocenosti umorjenih so se našle vse.

Nek dopisnik poroča o tem umoru iz Londona: Bil sem ravnokar navzočen pri nekem razgovoru vodij irske stranke pri Parnellu. Vsi so izjavljali, da jih je ta umor iznenadil, kakor strela z jasnega neba in vsi so izrekli bojazen, da morilci nijso usmrtili samo Cavendisha, temveč ves irski narod najmenj za celotno generacijo. Vse pridobitve — in teh je več, nego bi si javno v parlamentu zahtevali upali — izgubljene so zdaj, Irski vodje boje se strašne reakcije od strani angleškega naroda. Vrh tega bode ta moritev škodovala irske stvari v Ameriki, Avstraliji in povsod. Prašal sem po uzrokih tega grozodejstva. Odgovorili so, da niti zločina, niti razlogov ne umevajo; mislijo pa, da so morilci menda le Bourkeja hoteli usmrtiti, ker je bil jako nepriljubljen, in le slučaj, da je bil Cavendish ž njim, prouzročil je smrt tudi temu. Prašal sem dalje, bi li „liga“ ne mogla zaslediti morilcev, in dobil sem odgovor, da, če bi se bil umor dogodil na deželi, bi hitro znali za morilce, kajti oni (vodje) imajo moč in vpliv le na deželi, v Dublinu pa so brezvplivni; zbudaj Dublina našli bi morilce v še tako divjem kraju. Pritoževali so se irski vodje, da Bourkeja nij stražila policija, ker jej je vendar bilo znano, da je nepriljubljen. Parnell izrazil se je, da se v irske zgodovini do zdaj še nij pripetil umor z nožem, da mu je zaradi tega zločin nerazumljiv. Parnellovci pričakujejo popolno reakcijo.

Londonske „Allg. Correspondenz“ piše še v soboto, tedaj jeden dan pred atentatom:

„V kakem duhu so se vzprejele vladne koncesije od sumljivih in njih pristašev v Irskem, kaže naslednji dogodek: V ječi „Nuas“ zaprti sumljivi, kakih 70 oseb, zapalili so na dvorišču ogenj na čast oprostivti Parnella ter vrgli v plamen podobo Forsterja. Poveljnik ječe zaukazal jim je, naj gredo v svoje celice, a temu ukazu so se ustavljali rekoč,

skih knjig, a v urade ne, ker se ga mladež v šolah nij naučila itd., kakor uže tista stara pesen „šče-beče“ in kakor to birokratska pamet dobro zna povedati in ne pride tako lahko v neprimliko.

Kar na jedenkrat pride 20. oktober 1860 in uže 21. oktober 1860, preden so tista obširna in temeljita ter pametna izvestja hrvatskih oblastnij o nesposobnosti hrvatskega jezika na Dunaj prispela, se je hrvatski jezik sam po sebi uvel povsod kot jedini in izključivo narodni jezik, na jedenkrat je bilo vse predručeno, a tisti gospodje, ki so prej rekli, da hrvatski jezik nič ne velja, so se ga čez noč naučili in so ga znali, drugi pa so odšli od koder so bili prišli brez znanja narodovega jezika. Hrvatje so bili tako naredili, Magjari tudi tako, ali nijso bili mehki ni jedni ni drugi, ampak trdi so bili in so tudi morali biti trdi, ker bi jih Nemec drugače razumel ne bil in ker Nemec misli, da je povsod doma, kamor svoj jezik prinese.

Ker smo se toliko trudili, preden smo si priborili večino v mestnem zastopu ljubljanskem, bi jaz mislil, da ne bomo nič delili „na pol“ z nemškutarsko fakijsko manjino, ampak da bomo uživali sami, kar smo si priborili.

Če je res, da nam je jeden Costa več škodil kakor nam more škoditi deset Dežmanov, moramo

da nijso zakrivali nič napačnega, da se samo vesele izpuščenja svojega vodje.

Velika slika Mr. Forsterja zažgala se je na javnem trgu tega mesta v navzočnosti ogromne množice.

Konservativni vodje irske stranke v Ameriki priporočajo zmernost in srčno sodelovanje z Gladstonom glede njegove nove politike v Irskem. „Irish World“, časnik najskrajnejše stranke piše v nekem članku: Liga more zaznamenovati sijajno zmago. Boj še nij pri kraju. Bojni klic našega roda: Irsko Irce, deželu narodu, mora se še uresničiti.

Po zadnjih naredbah Gladstonovih nadejali so se vsi Irce, da bodo sedaj mirnim potom dosegli svoje težnje, ker se glavne težave bile odstranjene. Ta umora v Dublinu pa utegneta razljutiti žilave Angleže, da nastopi res reakcija in za doigo časa uniči uže skoro pridobljene pravice Irce.

Tako nepremišljen zločin posameznikov čestokrat škoduje celemu narodu.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 9. maja.

Vedno nij še odločeno, kdo pride na mesto skupnega državnega finančnega ministra, a pripoveduje se, da se bode to odločilo še v teku tega tedna. „P. L.“ pripoveda, da se v ogrskih krogih še mnogo misli, da se na to mesto mogoče da vender le pokliče kak Magjar, vender pa tudi taisti meni, da bode v kratkem se poklical Coronini. „Politik“ pa pravi: „Monarh poklical bode grofa Coroninija še le potem, če bi se mej ogrskimi državniki nihče se našel in bi se ne mogel pripraviti do tega, da bi nastopil zapuščino Szlavijjevo v državnem finančnem ministerstvu in v vrhovnem voditeljstvu bosenske uprave.“

„N. fr. Pr.“ pripoveda, da so vsi štajerski državni poslanci obrnili se s pismom do grofa Taaffeja, naj bi se sklical štajerski deželni zbor v meseci juniji in da bi se njega zasedanje ne zavleklo v jesen.

Kakor poroča „Czas“ so vse dozdanje kombinacije o imenovanju predsednika v Štezi na mestu umrlega Summerja prenačene. Ta zadeva obravnavala se je uže v ministerskem svetu, pri katerem se je baje odločilo, da se na to mesto pokliče mož nemške narodnosti.

Vnanje države.

Srbski kralj potuje po svoji deželi. In o tem potovanju ima „D. Ztg.“ brzojav, ki se glasi: „Pozneje se bode zvedel uzrok, zakaj se je kralj Milan pri svojem potovanju po Srbiji ognil mejnega mesta Uzice. V tem kraju bi bil moral general David kralja v imenu avstrijskega monarha pozdraviti. Tu bili so štirje slavloloki, katerih jeden je imel napis: „Bosna in Hercegovina morata biti naši!“, na drugem pa je bil napis: „Tu je pot v Bosno!“ General David da je hotel iti pod slavloloki, a kralj Milan je zvedel stvar in sklenil na nasvet ministra Piročanca Uzić se ogniti.“ Tako poroča „D. Ztg.“

se čuvati, da ne zagazimo še jedenkrat v stari greh, če storimo to, nam bo mlitavost prišla za petami in mi se pogreznemo še globokeje v pogubno apatijo, nego smo se bili pogreznili pretečena leta, ko nijmo umeli upotrebiti svojih močij, ampak smo v lastnej hiši delili lepo na polovico ravnopravnost z našimi nasprotniki, ki so nas potem zgrabili za šišak ter nas skoro da zadavili brez posebnega ozira na postavno zajamčeno ravnopravnost našo.

Na Hrvatskem nemški jezik nij ravnopraven domačemu, pa se le vzdržuje, še gospodoval bi, ko bi mu dopustili le senco kakšne ravnopravnosti.

Denes sem vam zadosti povedal v pouk in kratek čas, torej naj bode konec mojega „ščebetanja“.

Spectabilis.

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Málóvrh.)

Druga knjiga.

XIII.

(Dalje.)

„Ti gotovo uže veš, dragi Voldemar, zakaj pridem tako rano k tebi,“ začel je Sipjagin.

„Ne, moj srček, jaz nič ne vem,“ odgovoril je ljubeznivi Epikurejec in v dobrohoten smeh ustna

in mi prepuščamo njej popolno odgovornost, kolikor se jej more verjeti.

O nemirih proti židom v rusko-poljskem mestu Gombinu poroča „Dziennik Poznański“ tako: „Boj mej kristijani in židi trajal je deset ur. Vse pivnice in židovske hiše so se oropale in razdejele, mnogo židov je bilo obstreljenih, več kmetov umorjenih. Prebivalstvo mesta je skoro tretjina židov. Da preiskuje zadevo, prišel je iz Varšave državni pravdnik. Vojaki došli so iz Anloka in Gostinina. Mesto je popolnem razdejano.“

Mej Rusijo in Turčijo se bode poravnava zaradi vojnega oškodovanja baje vender le kmalu izvršila. Kajti poroča se, da bode pogodbo o plačitvi sultan v kratkem odobril.

V francoske poslanske zbornice bil je na dnevnem redu koncem prošlega tedna zakon o civilnem pokopu. Škof Frepel je govoril proti zakonu, češ, da je nelogičen in neliberalen. Clovis-Hugues je trdil, da se s tem svoboda nikakor ne zožuje. Prostomislec hoteli so s tem le zadnje časti svojim slavnim mrtvim zagotoviti. Minister za notranje je bil za predlog. Predlog izročil se je odseku.

Zbornica sprejela je v prvem branji s 334 proti 124 glasovom načrt postav o zopetnej upeljavi ločitve zakona.

Pred kratkim sprejel je papež irsko deputacijo in hvalil je sporazumljenje Ircev. Opominal jih je, naj ne zapuste poti zmernosti, naj le legitimna sredstva rabijo, da si usodo dežele izboljšajo. Naposled čestital je irskim škofom o njihovem obnašanju in jim polagal na srce, naj ljudstvo opominajo, da bode slušalo zakone.

V angleške spodnje zbornice, kakor tudi v gorenje je vlada predlagala, naj se seja preloži; vlada izrazila je svoje obžalovanje o umoru lorda Cavendisha in Bourkeja; ob jednom izrazila je potrebo, da se izboljša irski program. Konservativni poslanci so jej zagotovili svojo podporo.

Razmere v Egiptu so resnejše kakor kedaj. V „Daily News“ se iz Aleksandrije poroča: „Zarote še nij konec. Khedive je zelo razjarjen, da se je obsodba vojnega sodišča brez njegove sankcije razglasila. Posvetoval se je s svojimi prijatelji, kateri kazensko obsodbo smatrajo moustrežno. Khedive obsodbe skoro gotovo ne bode podpisal. Če Khedive ne podpiše obsodbe, mogoče je, da se odstavi, a treba bode intervencije.“

Dopisi.

Iz Celja. [Izv. dop.] Kako neutrudljivo se na našem gimnaziji pruski duh v srca učencev vlija, nam kaže izlet, katerega je 2. maja napravil gimnazij v Laški trg. Tam se je na kolodvoru vpricho ravnatelja in profesorjev pela „Die Wacht am Rhein“, in sicer jo je pel kot „solo“ učenec Kinseler tako izvrstno, da so mu ravnatelj in profesorji ploskali. Nemški učenci našega gimnazija so se uže tako navzeli tevtonskega duha, da imajo uže tretje in četrtšolci svoje društvo „Teutonen“, kot udje tega društva se zbirajo v gostilnah, da se navdušujejo za Germanijo pri pivu. Zares celjski gimnazijalni ravnatelj zasluži „pickelhaubo“ in ž njim vsi njegovi privrženci.

nabral ter tako pokazal bele zobe, na pol zakrite po svilnatih brkah.

„Kako? . . . A kaj je z Markelovom? . . .“

„Kdo je to: „Markelov“?“ ponavljal je z istim smehljanjem gubernator. — On se niti imena včeraj ujetega človeka spomnil nij, niti znal, da ima Sipjaginova žena kakega brata. — „Ali Boris, vsedi se vender; izvoliš morda malo čaja?“

Sipjaginu nij bilo zdaj za čaj. Ko je naposled povedal, v katerej zadevi in zakaj je s Kolomejcevom prišel, vzkliknil je general in naredil žalosten obraz.

„E, e, e,“ rekel je general, „ali je to nesreča! On je tu zdolej zaprt — za danes; saj znaš, te vrste ljudje ne ostajejo pri nas delj kot jedno noč; žandarmerijskega zapovednika pa ravno nij v mestu in zato . . . je tvoj svak še tu . . . Jutri pa odvede se gotovo. — Moj Bog, kako je to neugodno! Kako žalostna mora tvoja žena biti!! Ali kaj pa hočeš prav za prav?“

„Rad bi ga videl tu pri tebi — se ve da, ako nij to proti zakonu.“

„Ah, srce moje! — Za človeka, kakeršen si ti, nijso zakoni pisani. — Meni je vrlo žal, da se vam je to primerilo . . . C'est affreux, tu sais!“

Zazvonil je na poseben način; kmalu vstopil je njegov adjutant.

Iz Črnomlja 5. maja [Izviren dopis.] Naša požarna bramba praznovala je 4. maja sv. Florijana po sklepu odborov. Zjutraj ob 10. uri bila je slovesna sv. maša, popoldne pa so se zbrali požarno-brambovi in veliko občinstvo na bližnji vi-sočini mesta in ob 5. uri pričeli so se govori in navdušene napitnice na presvitlega cesarja in na ministra Tiafleja. Naša požarna bramba ima slovensko vodstvo in društveni jezik je izključno le slovensk, živ dokaz, da je tudi pod slovenskim vodstvom mogoče gasiti ogenj, kar ljubljanski ognje-gasci nečejo verjeti. Pri tej veselici se je tudi ple-salo, a vse, niti četvorke ne izvemaš, vse bilo je slovenski, kajti naše črnomeljske krasotice so prave narodnjakinje in ponosne na naš mili jezik. Vsa za-bava imela je odločno naroden značaj in bila vse-skozi živa in vesela. Zato kličem: Živela črno-meljska požarna bramba in naša narodna zaved-nost!

Iz Gorice 5. maja. [Izv. dop.] Zadnje dni so se tukaj vršile učiteljske preskušnje, ki so saj v nekaterih ozirih vredne, da se osvetijo v javno-sti. Vse statistične stvari naj izostanejo na tem prostoru; ustreglo se jim bode gotovo od druge strani, kakor do zdaj vselej. Naj se nam dovoljuje samo, da spregovorimo iz človeškega, stališča neka-tere besedice o onih nesrečnih žrtvah, ki so jih zahte-vale zadnje preskušnje.

Da so skušnje sploh sitna stvar, če se tudi vrše v najugodnejših razmerah, gotovo rad priznava vsakdo, ki jih je uže kaj poskusil. Kaj je pa skušnja onemu, ki ne pozna svojega izpraševalca, ki nij poprej nikdar slišal nobenega izpraševanja, nobene besede iz njegovih ust, iz ust moža izprašu-jočega celo po svojej dobri ali slabi volji in še morda iz slabo omejene ali celo neomejene tva-rine, ki se je poprej v šoli učila Bog ve kako in v katerem obsegu, to si zamore vsakdo misliti, ne da bi mu treba bilo kaj posebno napenjati svojo domišljijo.

Če še zdaj pristavimo, da ne velja vse to samo za jeden predmet, nego za kakih 15, koje mora izpraševanec vse vkup skoro tako imeti v svojej oblasti, kakor g. izpraševalci vsak svoj pred-met, in če še na dalje omenimo, da so izpraše-valci pred izpitom ločeni od učiteljskih, od koder jim tedaj ne prihaja nobena duševna hrana, da so s šolskim delom mnogokrat bolj obloženi, nego kaka tovarna žival, pri vsem tem pa tako slabo plačani, da komaj životarijo, in — če še konečno v tem položaji zapazimo izpraševanca slabotnih te-lesnih močij (najboljše je uže žrtvoval svojemu slu-žbovanju v prvih 2 letih, da bi se kot posebno mar-ljiv učitelj dopadel svojim višjim) in — da bode vsemu temu krasen venec, naj še zapazimo v izpraševanci šibko deklico, ki se bori za svojo prihodnost,

„Dragi baron, izvolite . . .“ Rekel mu je, kaj naj stori. — Baron odšel je hitro.

„Pomisli, mon cher ami, malo ne da so ga kmetje ubili. Roke so mu na hrbtu zvezali in ga pripeljali na kmetскеj telégi. A on — pomisli to! — on se ne jezi zato ni najmenj, — povsem je miren . . . Jaz sem silno začuden bil! No, videl boš sam. — C' est un fanatique tranquille.“

„Ce sont les pires,“ oglašil se je nekako sen-tencijsno Kolomejcev.

General pogledal ga je nezadovoljno. „Dobro da ste tu, Simeon Petrovič, govoriti mi je z vami nekoliko besedij.“

„O čem?“

„No . . . o nič dobrem!“

„A kaj je to?“

„Vaš dolžnik, veste tisti kmet, ki vas je tožil pri meni . . .“

„No?“

„Se je obesil!“

„Kdaj?“

„Kdaj, to je vse jedno — ali to nij čista stvar!“

Kolomejcev bil je v velikej stiski; stopil je molčé k oknu in se z gornjim telesom gizdalinsko gugal. V tem hipu dovel je adjutant — Markelova.

General povedal je bil prej resnico o njem:

za svoje življenje, tako imamo sliko pred seboj, ki mora gotovo globoko vplivati na sočutje vsakega človeškega bitja. Naravno bi tedaj bilo, da bi se ozirale izpraševalne komisije na take razmere, ki jim morajo biti najbolj znane, in da bi se preziral sem ter tja kak nepopolni odgovor iz teoretičnih pred-metov, če se prepričajo, da ima izpraševanec do-volj praktičnih vednosti za svoje šolsko poslovanje. Da se ima pri učiteljskih preskušnjah v prvi vrsti gledati na praktične vednosti, ker so se teoretične uže poprej pri zrelostnem izpitu morale dokazati, to zahteva postava in želeli bi bilo, da bi se slavna goriška izpraševalna komisija blagovolila spomniti te postavne določbe, če neče nalašč škodovati rev-nim osobam.

Posebno se nam dozdeva nerazumljivo, kako se zamorejo slučajji prigraditi, da pade izpraševanec zaradi pomanjkljivih teoretičnih vednosti iz pred-meta, iz katerega je poprej na učiteljski bil mej najboljšimi. In vendar se je to pri zadnjih preskušnjah iz matematike zgodilo dvema Slovenkama, ki sta poprej na učiteljski bili mej najboljšimi. Ali se je g. V. oziral na to, kar so se učile imenovane kandidatkinje na učiteljski? Ali se je sploh brigal za to, kake vrednosti so poprej dokazale pri dozo-relnem izpitu iz matematike? Se je oziral na njih dozdanje uspešno delovanje v ljudske šoli? In če je vse to storil, kar se gotovo sme zahtevati od vsakega poštenega izpraševalca, je li potem mogel z mirno vestjo nasvetovati, naj propadeta, dasi sta se skazali praktični učiteljici? Ne vemo, kaka bi se vam godila, če bi bili v enakem položaji pri ze-lenej mizi, in vendar vam z veseljem priznavamo, da ste za šolske posle jako izurjen in izvrsten mož. — Sicer bi se pustila stvar gotovo kandidatkinjam v korist obrniti, če bi blagovolili sami prevzeti ta predmet na goriške pripravničke, kar bi bilo tem bolj priporočila vredno, ker nijmate na omenjenem zavodu nobenega namestnika, ker se vam je nad-zorovanje v novjšem času tudi zdatno skrajšalo in ker bi dobili s tem samo 3 ure na teden več dela, ubogej mladeži bi pa s tem koristili neizmerno za prihodnje skušnje.

Tudi pri Italijankah se je čuditi, kako je mo-goče, da so v 2 letih tako popolnoma pozabile ma-tematiko in geografijo. Te predmete so poprej pri dozorelnem izpitu znale na popolno zadovoljnost svojih učiteljev, ki so jih tudi zdaj vprašali. Znano je sploh, da so kandidatkinje vestne v pripravljanji za izpite. Gospodje, ali ste se zmotili pri dozorelnem izpitu, ali zdaj? — Tem neugodnim prikaznim pa moramo tudi zaradi nepristranosti dostaviti veseli dogodek, da je ista izpraševalna komisija spoznala tudi za slovenske šole sposobno italijansko kandi-datinjo, ki še slovenske šole nikdar videla nij. — Slovenke, ki se z materinščino ukvarjate skozi vse

bil je nenaravno miren. Celo o srditosti, ki ga je prej navdajala, nij bilo nij sledu. On se tudi izpremenil nij, zapazivši svojega svaka, le kadar se je na adjutanta, Nemca, ozrl, zablščal je stari srd v očesu.

Suknja njegova strgana je bila na dveh mestih in je bila slabo zašita; na čelu, nad obrvmi videle so se majhene rane, pokrite s posušeno krvjo. — On se niti umil niti počesal nij. Ustavil se je blizu vrat in vtaknil jedno roko v rokav druge roke.

„Sergej Mihajlovič!“ začel je Sipjagin in se svojemu svaku približal za nekoliko korakov. — „Sergej Mihajlovič! jaz sem prišel, ne samo da bi našo žalost izrazil — o tej vem, da ne dvomiš! — Ti si se hotel sam uničiti in to se ti je posrečilo!! Prišel sem tudi, ker sem te videti želel, da ti rečem . . . pred . . . da ti še . . . da ti je možno čuti glas razbornosti, časti in prijateljstva! Ti si svojo usodo moreš zlajšati; in veruj mi, da bodem jaz vse storil, kar je v mojih močeh. — Evo, vele-čislani general in tega okraja gubernator potrdil ti bode to.“ — In s povzdignjenim glasom nadaljeval je Sipjagin: „Ozbiljno obžalovanje svoje zmote in popolna izpoved o tej zadevi se zahteva od tebe.“

(Dalje prihodnjič.)

šole, idite in posnemajte jo! — O sestavi izpraše-valne komisije pa drugikrat. —

Domače stvari.

— („Sokolski večer“) preteklo nedeljo privabil je toliko občinstva, da so bili nagneteni vsi prostori čitalnične restavracije. Pevski oddelek iz-vrševal se je po nenavadno krepkem zboru tako izborno, da smo bili v zadregi, bi li prednost dajali Puciharjevemu zvencemu baritonu ali mogočnim basom Paternostra in drugih ali pa miloglasnim tenorjem. Za smeh in veselost skrbeli so 4 original-Kitajci iz Hong-Konga, pa popotnik iz Amerike gospod Peregrin Kajzelj, vmes pa je svirala vojaška godba tukajšnjega peš-polka veliki knez Mihajl z uže znano preciznostjo. Ker je uže de-nes običaj, da se novo izhajajočim listom pri krstu da ime „glas“, se je tega običaja poprijel tudi g. Janko Volkič in ta večer prodajal list po 10 kr. ravno izišlega novega časopisa „Sokolski glas“. To podjetje prav z veseljem pozdravljamo, želeč mu prav obilo humorja in dovolj gmotne pod-pore. Ta list izhaja slučajno, urednik je neodgovo-ren, da je bil pa ta list zelo potreben, to dokazu-jejo šegavi inseratje. Na zdravje!

— (Rajnega Fr. Hlavke) spreved na mi-rodvor predvčerajšnjim bil je lep in slovesen. Pev-ski zbor čitalnice in „Sokol“ z zastavami in mnogo prijateljev in znancev izkazalo mu je slednjo čast. Pevci zapeli so pred stanovanjem in na grobu v slavo rajnemu, ki je bil vsekar vnet in vešč pevec, par primernih zborov. Na prezgodnji grob položili so se venci, katere so poklonili: „Sokol“, „Glasbena Matica“, „Ljubljanski Zvon“, „Slovenski Narod“ in drugi zaslužnemu rajnemu kot članu oziroma sodelavcu.

— (Kozé ali osepnice) se zelo širijo mej ljubljansko mladino. V nekaterih razredih ljudskih šol je obolelo po 15—20 otrok. Tudi po okolici posebno okolo Vrhnike pojavlja se to zlo. Več šol je uže zaprtih.

— (Na Lavrico!) Nekaj članov kranjskega planinskega društva zaznamenovalo je preteklo nedeljo pot od Malijevega gradiča preko Golovca do Lav-ricice z rudečimi križci po drevesih, tako, da lehke vsak najde stezo in se nij bati, da bi zašel. Ta pot skozi zelen gozd spada mej najlepše v okolici Ljubljane.

— (Kranjsko veteransko društvo) imelo je preteklo nedeljo zjutraj svoj občni zbor v magistratnej dvorani, katerega se je udeležilo nad 100 udov. Načelnik g. Mihalič je v daljšem go-voru opisaval društveno delovanje v preteklem letu in se spominal umrlega častnega uda viteza Blei-weisa Trsteniškega. Društvo šteje 283 udov, mej ujimi 171 v Ljubljani bivajočih. Dohodkov je bilo l. 1881. 1178 gold. 27 kr, stroškov 1158 gld. 97 kr. Premoženje iznaša 4153 gold. 57 kr. Načelnik ve-teranskega društva v Zagrebu g. Čžip in načelnik veteranskega društva v Trstu g. Račke imenujeta se jednoglasno častnima članoma. Sklene se, da se napravi društvena obleka za godbo in da se za revne člane plača godba iz društvene blagajnice. Na-čelnik g. Mihalič pred volitvijo prosi, naj bi na mestu njega, ki je predsedoval uže 7 let, volili koga družega, ker mu primanjkuje časa. — Pri volitvi po listkih bili so skoro jednoglasno izvoljeni g.g.: predstojni-kom: Jurij Mihalič; namestnikom: pl. Kollarik; ra-čunovodjem: Ivan Skube; blagajnikom: Ivan Goljaš; tajnikom: Jarnej Lichtenegger. V odbor g.g.: Viljem Bischof, Karol Broš, Jakob Čik, Anton Hočevan, Matija Hrovat, Janez Hren, Jurij Klobavs, Alojzij Korsika, Martin Piler, Andrej Rudolf, Jakob Škrbi-nec, Alojzij Schaffenrath, Matija Žgur, Josip Rutar, J. Lascker, Jurij Jarc in J. Jagonak. Na predlog g. Škrbinca zbor odboru, sosebno načelniku za izvr-stno delovanje v prid društva izreče jednoglasno zahvalo. Načelnik s trikratnim od vsega zbora nav-dušeno ponovljenimi živioklici na veličanstvo pre-svitlega cesarja kot pokrovitelja društva sklene potem zborovanje.

— (Divjega petelina,) 4½ kilo težkega, je v nedeljo zjutraj ustrelil g. dr. Račič na Krimu. Lep eksemplar je to in zelo malo poškodovan.

— (Včerajšnji mesečni živinski so-menj) bil je slabo obiskan. Goveje živine se je prignalo kakih 150 glav. Tujih kupcev bilo je malo in kupčija bila je le mej kmeti samimi živahna, ker so kupovali za rejo. Konj je bilo kakih 100, tudi nekaj lepih. Laški kupei so jih precej pokupili in dobro plačevali.

— (Iz Ptujja) se nam piše: Pri nas se bode Binkoštni ponedeljek, t. j. 29. t. m., vršila svečanost otvorjenja „Narodnega doma“. — Delajo se uže priprave in nadajamo se, da nas pri tej redkej slavnosti počaste domoljubi iz vse Slovenije. Omenimo še, da bode pri tej svečanosti tudi graško akademsko društvo „Triglav“ sodelovalo. Natančnejši programi se v kratkem razpošljejo.

— (Zvest vol.) Kmet iz Dolenje Brezovice v Preserskej fari prodal je na semnji v Rovtahnem mesecu marca svojega vola nekamo blizu Postojne. Ali zadnji petek, torej čez dober mesec dni, jame se na paši volu po prejšnjem svojem gospodarji tožiti in hrepenenje to ga napoti čez hribe in doline! V soboto zjutraj vol v resnici primaha z zvoncem na vratu v prejšnjo domačijo, ali koga obiskat ali po družih opravkih — to se ne vé, tega nij doslej nikomur še povedal.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“.

Dublin 9. maja. Zaradi umora Caven-disha in Bourkeja sumnjivi Charles Moore se je včeraj zvečer v Maynotu blizu Dublina zaprl in danes se bode prived v Dublin zbog identificiranja. Njega vnanjost se strinja z označevanjem morilcev. On je trdil, da se je še le v petek vrnil iz Amerike.

Carigrad 9. maja. (Oficijelno.) Dozdanji guverner v Arhipelu, Said-paša, imenovan je ministrom za vnanje poslove. Skoro gotovo se bodo vršile še daljne spremembe.

Razne vesti.

* (Z Dunaja v Madrid) namerava jahati nek g. Franzke. Ta ježa trajala bi 24 dni, vsak dan bi moral jahati dvanajst do trinajst geografskih milj daleč in mora konj na zadnjo postajo dospeti še v takem stanju, da bi bilo mogoče jahati še dalje. Za to ježe določena je na Ogrskem izrejena kobila, kostanjeve barve, šest let stara, 15 pesti in 2 palca visoka, katera je zdaj skozi štiri tedne v „training“. Pot je določena čez Semering, Beljak, Pontebo, Treviso, Mantova, Piacenza, Tortona, Savona, Perpignan, Barbastro, Saragosa.

* (Šegava reklama.) „Kako postane človek hišni gospodar!“ Pod tem naslovom naznanja nek prodajalec oblek na Dunaji v svoji štacuni naslednjo zalo dogodbico: „Na nepričakovan in originalen način napravil je zadnjič nek gospod na Vidni svojo srečo. Kupil je namreč v mojej prodajalnici za se popolno poletno obleko iz ovčje volne za 10 gold., salonsko obleko za 19 gold., poletne hlače za 3 gold. 50 kr. Ker je mož sprevidel, da bi moral za vso to obleko pri vsakem drugem prodajalcu plačati najmanj 20 gold. več, sklenil je za ta prihranjeni znesek kupiti jedno Rudolfovo srečko, s katero je pri prvem žrebanju zadel prvo dobitko to je 20.000 gld. S tem lahko pridobljenim denarjem kupil si je srečni možak hišo v predmestju ter tako vsled moje prodajalnice postal premožen in hišni gospodar.“ Kdor hoče tedaj imeti svojo hišo naj ga posnema.

Listnica upravnistva. G. dr. F. L. v Pressburgu. Sedaj imate plačano naročnino do 31. maja 1883.

Tujci:

8. maja.

Pri Slonu: Mauri iz Cerkvenika. — Krk iz Brna.
Pri Malič: Burki iz Frankobroda. — Hofbauer, Zerknitzer, Just z Dunaja. — Scherzinger iz Celovca.
Pri avstrijskem cesarji: Hrovat iz St. Jarneja.
— Indof iz St. Mihela

Dunajska borza

dné 9. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld. 75	kr.
Srebrna renta	77 „ 65	„
Zlata renta	94 „ 65	„
1860 državno pesojilo	131 „ —	„
Akcije narodne banke	828 „ —	„
Kreditne akcije	346 „ 40	„
London	120 „ —	„
Srebro	— „ —	„
Napol.	9 „ 53	„
C. kr. cekini	5 „ 63	„

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Državne marke	58	65	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119	75	„
Državne srečke iz l. 1864	100 „ 174	25	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94 „ 65	„	„
Ogrska zlata renta 6%	119 „ 95	„	„
„ 4%	88 „ 95	„	„
„ papirna renta 5%	87 „ 05	„	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ —	„	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114	—	„
Zemlj. obšč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 „ 70	„	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99 „ 20	„	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 „ 50	„	„
Kreditne srečke	176 „ 50	„	„
Rudolfove srečke	10 „ 20	50	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 129	80	„
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	229 „ 25	„	„

Poslano.

(54—16)

GLAVNO SKLADIŠTE

MATTONIJEVE

iz GIESSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolje okrepljujuče piče,

I kas izkušn liek proti trajnom kašlju plučevine I želudca boleti grkljana I proti mēhurnim kataru,

kas I elasticah za (PASTILLEN)

nalazi se kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Českoj).

Naznanilo.

Imam čast naznaniti častitemu občinstvu, da sem svojo zalogo z Velikega trga

v Špitalsko ulico, v Schreyerjevo hišo,

preložila. — Zahvaljujem se za toliko mi izkazano zaupanje na Velikem trgu ter prosim častito občinstvo, da me tudi v Špitalskih ulicah pogosto obiskuje.

Spoštovanjem

Marija Podkrajšek.

(306—1)

Za gotovo plačo

bi rad kupil trgovino z mešanim blagom ali pa bi rad pristopil kot kompanjon s 4000 gld. Neoznjen sem in 30 let star. Ponudbe naj se pošiljajo pod: A. Porenta, Trst, poste restante. (305—1)

Proda

se lep 1 1/2 leten bik, muricodolsko pleme, zelo dober za rejo. — Natančneje pri (304—1)

oskrbnistvu graščine v Mokronogu.

Hiša v najem

se dá na Vrhniki, v sredi trga št. 30, v kateri je bila, ko še nij bilo železnice, velika in stara krčma. Hiša ima pritično dve sobi, kuhinjo, dvorano in dve izvrstni kleti; v prvem nadstropju 4 lepe sobe s kuhinjo, poleg hiše pa hlev z izvrstnim prostorom. Hiša je za kako kupčijo jako pripravna. — Adreso pove iz prijaznosti upravnistvo „Slovenskega Naroda“. (297—2)

Umri so v ljubljani:

6. maja: Fran Haas, c. kr. višji inženir v pokoji, 72 let, Špitalske ulice št. 10, za oslabenjem.
7. maja: Marija Olmert, železniškega spremljatelja žena, 49 let, Dunajska cesta št. 35, za vnetjem pluc.
Eberhard Wiedemann, bivši oskrbnik, 84 let, Rimska cesta št. 20, za sprljenem drobu.
8. maja: Antonija Mozer, suknarjeva hči, 5 mesecev, Kravja dolina št. 2, za osepnicami.

V deželnej bolnici:

5. maja: Ana Božič, gostija, 61 let, za oslabenjem.
6. maja: Cecilija Roter, gostija, 75 let, za starostjo.

Razglas.

Od županije Bloške se naznanja, da se bode dné 14. maja t. l. popoldne ob 3. uri vse delo za predelovanje šole na Blokah od 1. razreda do dveh razredov na očitnej dražbi oddalo. Prevdatek je na 2000 gld. narejen. Prevdatek, načrt in pogoji se v županijskem uradu vsak dan lahko vidijo.

Županija Bloke,

dné 7. maja 1882.

Fran Modic, župan.

(301—2)

L. EHRWERTH,

zobni zdravnik, v Gosposkih ulicah št. 1,

ordinira v vseh

zobnih boleznih

in postavlja zdaj

umetalne zobe in zobovje

dobro in brez bolečin.

(77—26)

Naj se poskusi sreča

pri velikem od države garantiranem Hamburškem denarnem srečkanju, pri katerem se

8 milijonov 634.275 mark

dobiti mora.

To najnovejše denarno srečkanje obstoji iz 7 razredov in ima 93.500 originalnih srečk, od katerih 47.600 — torej nad polovico — dobiti mora.

Največji dobitek znaša ev.

400.000 mark.

Specijelno so dobitki razvrsteni naslednje:

1 premija à m. 250.000	3 dobitki à m. 8000
1 dobitek „ 150.000	3 „ „ 6000
1 „ „ 100.000	54 „ „ 5000
1 „ „ 60.000	5 „ „ 4000
1 „ „ 50.000	108 „ „ 3000
2 „ „ 40.000	264 „ „ 2000
3 „ „ 30.000	10 „ „ 1500
4 „ „ 25.000	3 „ „ 1200
2 „ „ 20.000	530 „ „ 1000
2 „ „ 15.000	1073 „ „ 500
1 „ „ 12.000	101 „ „ 300
24 „ „ 10.000	27069 „ „ 145
itd.	itd.

Žrebanje dobitkov je načrtno uradno napravljeno.

K prvemu velikemu žrebanju tega denarnega srečkanja velja

cela originalna srečka samo 6 mark ali gl. a. v. 3.50
pol originalne srečke „ 3 marke „ „ 1.75
četrt „ „ 1 1/2 „ „ „ „ .90

in te od države garantirane originalne srečke pošiljamo proti vpošiljavi zneska v bankovcih ali s pošto vplačljivo v najoddaljenejše kraje franko. Mali zneski se morejo tudi v poštah markah poslati.

Hiša Wehling & Comp. je v kratkem času svojim interesentom velike dobitke po 15.000 mark, več po 30.000, 5000 itd. izplačala in tako mnogo k sreči obilih družin pripomogla.

Vsak udeleženec dobi na naročilo oficijelen načrt, iz katerega se razdelitev dobitkov, kakor tudi vloge posamihih razredov razvidijo.

Izplačevanje dobitkov izvrši se vselej natanko in pod državno garancijo.

Uže naprej se more pri tem na najsolidnejšji podlagi ustanovljenem podjetji računati na živahno udeležitev in prosimo torej, da vsa naročila moremo izvršiti, naj se nam naročila prav kmalu in vsa-kako pred

31. majem

pošljejo.

WEHLING & C.,

Haupt-Lotterie-Comptoir,

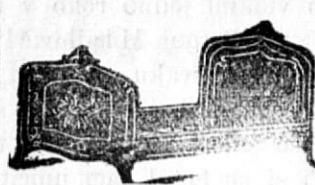
HAMBURG.

(303—1)

Velike izgube,

katere je velika londonska tovarna za železno hišno opravo

Codderidge Brothers and Comp.

(Postelje so blizu take, kakor ta podoba.)

1750 finih železnih, zelo lepih, lakiranih umivalnih miz velike trpežnosti, jedna po gld. 6.— (prej gld. 24.—).

1449 zelo masivnih, lepo bronsiranih, s 6 držaji, obešalnikov za obleko, à gld. 8.— (prej gld. 32.—).

1850 zelo lepo dvobarveno kostanjasto lakiranih, 130 cm. dolgih in 60 cm. širokih pol kositrenih postelj za otroke z zelo finimi zelenimi svilenimi mrežami, jedna po gld. 13.— (prej gld. 40.—).

Pismena naročila izvršujem tudi po jedino v izvrstnih eksemplarih proti poštni nakaznici. (190—7)

F. BUGANYI,

ekspertna hiša, Landstrasse, Löwengasse, Wien.

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.